

NAGRADA SLAVKA GRUMA 2022:

Katarina Morano: Usedline

Ko se po Mamini smrti družinski člani in članice zberejo, da pospravijo stanovanje in ga pripravijo na odprodajo, se znajdejo pred nalogo, ki je težja, kot se zdi na prvi pogled. Skupaj morajo namreč pregledati stvari, ki jih je Mama pustila za sabo, in se odločiti, kaj storiti z njimi: ali jih odpisati in odvreči ali pa jih raje vendarle ohraniti in zadržati. Toda takšna odločitev odpira nadaljnja vprašanja – kaj s temi stvarmi početi? Kam jih shraniti? In sploh – kdo jih bo obdržal? Materialni kosi in reči zvečine končajo kar v škatlah, škatle pa pozabljene v kleti, toda, kot ugotavljajo protagonisti igre, ne gre le za materialije – tu so tudi različni dogodki, vtisi in spomini iz preteklosti, ki se z leti postopoma nabirajo in usedajo v vse večji kup. Usedlin namreč ne puščamo le za sabo, pač pa tudi v drugih, konec koncev pa se nabirajo tudi v nas samih. Igra je tako dokument nekega življenja, njegov odtis – tu ni posebej presenetljivih ali presunljivih zapletov in preobratov, ni nobenih velikih zgodb ali posebej napetih situacij, niti kakšnih bistveno ambicioznih likov. Vse je zelo preprosto, enostavno, nemara celo banalno ali trivialno, toda prav skozi takšne partikularnosti, specifičnim osebam lastne in intimne drobce, tekst vstopa v obče in tako iznajde način, kako seči prek sebe in do nas. Čeprav ne gre za kakšne velike dogodke ali zgodbe, marveč za malenkosti, detajle, podrobnosti, ki se nam v času, ko se nam dogajajo, nemara niti ne zdijo tako pomembni in jih morda niti ne opazimo, nas prav takšni majhni drobci, ki se postopoma usedajo na dno naše biti, definirajo in konstituirajo kot osebnosti. Tej ideji tekst spretno sledi tudi na ravni dramske strukture, ki je zgrajena iz prav takšnih drobnih vtisov in fragmentov ter spisana v skorajda že (hiper)naturalističnem slogu.